

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย โดยแบ่งเป็น 7 หัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศ
3. ความหมายของอาชญากรรม
4. ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว
5. แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม
6. กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว
7. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น

ในเรื่องความหมายของความคิดเห็น ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ โดยผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเพื่อความเข้าใจในความหมายของความคิดเห็น ดังนี้

Good (1973: 338) ให้คำจำกัดความของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็นหรือการลงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

Issak (1981: 203) ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางคำพูดหรือคำตอบที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่ได้รับทุกๆ ไป โดยปกติแล้วความคิดเห็นแตกต่างจากทัศนคติ คือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ขณะที่ทัศนคติจะเป็นเรื่องทุกๆ ไป มีความหมายกว้างกว่า

ปรีชาพร (2530) ให้ความหมายว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงวิจารณ์ญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการอธิบายเหตุผลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ความคิดเห็นมีลักษณะที่แคบกว่าทัศนคติ ในขณะที่ทัศนคติเป็นสิ่งที่แสดงสภาพความรู้สึกทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ แต่ความคิดเห็นจะอธิบายเหตุผลเฉพาะ

นพมาศ (2539: 99) ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นั้นจะพูดจากใจจริง พูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่มักจะถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความเป็นใจ

นวลศิริ (2544) ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นมักใช้ควบคู่กันไปกับค่านิยมและความเชื่อ ส่วนใหญ่ความคิดเห็นมักจะใช้กับเรื่องคนหมู่มาก มีความเชื่อหรือทัศนคติอย่างไร

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในเวลาใดเวลาหนึ่ง เป็นการแสดงออกทางความรู้สึก ความเชื่อ ทัศนคติ โดยบุคคลนั้นอาจแสดงออกทางการพูด กริยา ท่าทาง หรือไม่แสดงออกเลยก็ได้ ความคิดเห็นมีผลมาจากการรับรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป

ประเภทของความคิดเห็น

ความคิดเห็นจำแนกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ (เกษม, 2537)

1. ความคิดเห็นเชิงบวก คือ การคิดในทางที่ดีจะเป็นบวก
2. ความคิดเห็นทางลบ คือ การคิดตรงกันข้าม
3. การนิ่งเฉย คือ เรื่องหนึ่งเรื่องใดไม่ส่งผลกระทบ

ความสำคัญของความคิดเห็น

Feldman (1971) กล่าวว่า การสำรวจความคิดเห็น เป็นการศึกษาความรู้สึกของบุคคลกลุ่มคนที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด แต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใดๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน เป็นต้น การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางนโยบายต่างๆ การเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือการเปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งในการฝึกหัดการทำงานด้วย เพราะจะทำให้การดำเนินงานต่างๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเป็นไปตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

Best (1986) กล่าวว่าในการศึกษาถึงความคิดเห็นต่างๆ ส่วนมากจะใช้วิธีแบบวิจัยตลาด ได้แก่ การซักถาม สอบถาม บันทึกลงไว้และรวบรวมไว้เป็นข้อมูล ซึ่ง Best ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่า ความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไร และจะได้สามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้หรือไม่ในการวางแผนนโยบายใดๆ ก็ตาม ความคิดเห็นที่วัดออกมาจะทำให้ผู้บริหารเห็นสมควรหรือไม่ ในอันที่จะดำเนินนโยบายหรือล้มเลิกไป

ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น

Oskamp (1991) ได้สรุปปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย มีการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรมจะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคลซึ่งจะมีผลต่อการศึกษาเจตคติ หรือความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้ ปัจจัยด้านร่างกาย เช่น อายุ ความเจ็บป่วย หรือผลกระทบจากการใช้สารเสพติด จะมีผลต่อความคิดเห็นและเจตคติของบุคคล เช่น คนที่มีความคิดอนุรักษ์นิยมมักเป็นผู้สูงอายุ

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ บุคคลได้รับความรู้สึกและความคิดต่างๆ จากประสบการณ์ตรง เป็นการกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ เช่น เด็กทารกที่มารดาป้อนน้ำส้วมคันให้ทานเขาจะรู้สึกชอบเนื่องจากน้ำส้วมหวานเย็น ทำให้เขามีความรู้สึกต่อน้ำส้วมที่ได้ทานเป็นครั้งแรก เป็นประสบการณ์โดยตรงที่เขาได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้ เมื่อตอนที่เด็กเล็ก ๆ จะได้รับการอบรมสั่งสอนทั้งในด้านความคิด การตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย การให้รางวัล การลงโทษ ซึ่งเด็กจะได้รับจากครอบครัวและจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับมา

4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็น หรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและเจตคติต่าง ๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่มไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน กลุ่มอ้างอิงต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตามไปกับกลุ่มได้

5. สื่อมวลชน สื่อต่างๆ ที่บุคคลได้รับไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นและความรู้สึกต่างๆ ไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ

วิธีวัดความคิดเห็น

Oskamp (1991) กล่าวถึงการสร้างมาตรวัดทัศนคติ หรือความคิดเห็นมีอยู่ด้วยกันหลายวิธี แต่วิธีที่แพร่หลายมี 4 วิธีคือ

1. วิธีของเทอร์สโตน เป็นวิธีที่สร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณ แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกันและเสมือนว่าเป็น Scale ที่มีช่วงห่างเท่ากัน

2. วิธีวัดแบบลิเคท (Likerts's Method) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติที่นิยมแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีการสร้างมาตรวัดทัศนคติในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 หรือ +2, +1, 0, -1, -2 ตามลำดับ

3. วิธีกัตต์แมน เป็นวิธีวัดทัศนคติ หรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติสูง ต่ำแบบเปรียบเทียบกันและกันได้จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของความคิดเห็น

4. วิธีจำแนกแบบ S-D Scale (Semantic Differential Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติ หรือความคิดเห็นโดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงข้าม เช่น ดี-เลว ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น

สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นบุคคล กลุ่มคน หรือสถานการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งๆ ความคิดเห็นเป็นผลมาจากความจริงจากสติปัญญา ความเชื่อ ทัศนคติ ความคิดเห็น ซึ่งความรู้ ประสบการณ์ พฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นส่วนช่วยในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งการแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลแสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสิ่งเดียวกัน โดยการพูดหรือการเขียนจึงไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น อาจเนื่องมาจากปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ทางพันธุกรรม สติปัญญาความสามารถ พื้นความรู้หรือระดับการศึกษา ความเชื่อ ค่านิยม และประสบการณ์ เป็นต้น และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้และสะสมจนเป็นลักษณะของแต่ละบุคคล เช่น สิ่งแวดล้อม ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชน สภาพแวดล้อมในงาน สื่อมวลชน เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้ความคิดของบุคคลแตกต่างกันออกไป

แนวคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศ

แนวคิดสตรีนิยม

Holter (1970: 11) กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจำแนกความแตกต่างทางเพศ (Sex differentiation) ว่าความแตกต่างที่เห็นได้ระหว่างเพศ ทำให้เกิดการแบ่งแยกแรงงานในลักษณะ ซึ่งผู้หญิงจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการดูแลเด็ก ๆ และครอบครัวส่วนผู้ชายจะเป็นผู้นำหาเลี้ยงครอบครัว

Parson (1979: 435-442) ได้อธิบายว่าการจำแนกความแตกต่างระหว่างบทบาท (Role differentiation) เป็นแนวทางที่สำคัญในการศึกษาทุกกลุ่ม การจำแนกความแตกต่างระหว่างบทบาทนั้น หมายถึง การจำแนกและกำหนดบทบาทในสถานภาพหนึ่ง ๆ ทางสังคมอย่างชัดเจน

บวร และคณะ (2520: 17) กล่าวถึงความแตกต่างทางกายภาพว่า ถูกใช้เกณฑ์ที่กำหนดวิถีชีวิตของแต่ละฝ่าย ความแข็งแรงทางร่างกายของชาย ทำให้เพศสตรีนั้นด้อยความสามารถกว่า และการยอมรับในสังคมที่ให้การยอมรับเพศชายเหนือเพศหญิง จะเป็นตัวกำหนดที่สำคัญที่จะทำให้

เพศชายเหนือเพศหญิงเกี่ยวกับบทบาททางเพศเกือบทุกๆสังคม โดยเฉพาะสังคมไทยนั้น จะพบว่า ได้มีการแบ่งแยกกำหนดบทบาทในแต่ละสถานภาพของความเป็นเพศชายและเพศหญิงกันอย่างชัดเจนจาก การอบรมสั่งสอนกันมาแต่อดีต หรือแม้แต่การพิจารณาจากบทความ และวรรณกรรมต่างๆในอดีตแล้วจะเห็นว่าเพศชายจะเป็นผู้นำที่เข้มแข็งและกล้าหาญมาโดยตลอด ในขณะที่เพศหญิงซึ่งเป็นเพศ ที่อ่อนแอจะต้องเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังและคอยสนับสนุนโดยมีความรับผิดชอบเฉพาะงานใน ครอบครัวเท่านั้น

สมเกียรติ (2544: 130-152) ได้กล่าวถึงกลุ่มของแนวคิดสตรีนิยม แนวคิดเกี่ยวกับสตรีนิยม แบ่งออกได้ 4 กลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยนำมาสรุปได้ดังนี้

1. สตรีนิยมแนวเสรีนิยม (Liberal Feminism)
2. สตรีนิยมแนวสังคมนิยม (Socialist Feminism)
3. สตรีนิยมราдикаล (Radical Feminism)
4. สตรีนิยมแนวอื่นๆ (Other Possibilities Feminism)

1. สตรีนิยมแนวเสรีนิยม (Liberal Feminism) เกิดขึ้นจากระบบศักดินา ฐานะทางสังคม ถูกกำหนดมาตั้งแต่เกิด แนวคิดนี้เห็นว่าฐานะทางสังคมควรถูกกำหนดโดยความสามารถและทักษะของปัจเจกบุคคล โดยวัดความสำเร็จของบุคคลในการแข่งขันกับบุคคลอื่นๆ ในหนังสือของ แมรี โวลสโตนครีฟท์ เรื่อง Vindicate of the Right of Woman หรือการยืนยันสิทธิสตรีได้เสนอความคิดว่าหญิงมีอำนาจ (ที่มีเหตุผล) เท่ากับชาย ดังนั้นหญิงจึงควรได้รับสิทธิในด้านต่างๆ เท่ากับชาย โดยรวมแล้วแนวคิดนี้มีลักษณะปฏิรูปมากกว่าปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ เมื่อเวลาผ่านไปการปฏิรูปประสบความสำเร็จพอสมควร ทำให้เกิดความเสมอภาคในเรื่องสิทธิระหว่างชายกับหญิงหลายประการ เช่น สิทธิในการศึกษา สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง สิทธิในการประกอบอาชีพ เป็นต้น

2. สตรีนิยมแนวสังคมนิยม (Socialist Feminism) เริ่มจากการเคลื่อนไหวทางการเมืองโดยกลุ่มผู้หญิงในอังกฤษ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากแนวคิดแบบมาร์กซิสต์ แบบสังคมนิยมภาวะอนาธิปไตย แนวคิดเหมาเจอตุง และสตรีแนวก้าวหน้า แนวคิดนี้ต่างจากแนวคิดเสรีนิยม คือ ไม่เชื่อว่าความเสียเปรียบทางกฎหมายและการเมืองของผู้หญิง จะแก้ไขได้ด้วยสิทธิทางกฎหมาย นักสตรีนิยมแนวนี้เชื่อว่าความแตกต่างระหว่างหญิงกับชายยังลึกลงไปที่โครงสร้างทางเศรษฐกิจ และสังคม

โดยตรง ทางแก้ไขคือ การปฏิวัติทางสังคมเท่านั้นที่จะปล่อยให้หญิงมีอิสระเท่าเทียมกับชายอย่างแท้จริง

3. สตรีนิยมราдикаล (Radical Feminism) ให้ความสำคัญเรื่องเพศโดยเฉพาะ โดยเชื่อว่าการกดขี่ทางเพศเป็นการกดขี่ที่รุนแรง และเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในสังคม มากกว่าการแบ่งชนชั้น หรือความเกลียดชังทางเชื้อชาติเสียอีก เป้าหมายของสตรีนิยมราдикаล คือความต้องเห็นความเสมอภาคอย่างแท้จริงระหว่างชายกับหญิงหรือเป็นไปได้ต้องทำให้หญิงเหนือกว่าชาย เช่น ผู้ชายเคยเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและกิจกรรมสาธารณะ ผู้หญิงจะเน้นที่วิถีชีวิตและวัฒนธรรมเป็นมาตรฐานคือ ปลอดภัยในเมือง เป็นต้น

4. สตรีนิยมแนวอื่นๆ (Other Possibilities Feminism)

4.1 สตรีนิยมแนวรัฐสวัสดิการ (Welfare Feminism) เป็นแนวคิดที่เน้นในเรื่องสวัสดิการของผู้หญิงเป็นหลัก คือผู้หญิงจำเป็นต้องได้รับสวัสดิการที่ดี ที่เหมาะสมในฐานะมารดา และภรรยาเช่นเดียวกัน แนวคิดนี้จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับครอบครัว ผู้หญิง รวมทั้งการปรับปรุงกฎหมายที่มีผลต่อผู้หญิงในการให้สวัสดิการในฐานะมารดา คนงาน และสิทธิส่วนบุคคลของผู้หญิง

4.2 สตรีนิยมผิวดำ และสตรีนิยมในโลกที่สาม (Black Feminism and Third World Feminism) แนวคิดนี้ชี้ให้เห็นว่า การกดขี่ทางสีผิวโดยเฉพาะคนผิวดำจะถูกกดขี่กดขี่กันในทุกเรื่อง และถ้าเป็นผู้หญิงผิวดำจะกลายเป็นถูกกดขี่ทางสังคมขึ้นอีกหลายเท่า เช่นการมีลูก คนผิวดำ จะมีความรู้สึกว่าคนผิวขาวไม่ต้องการให้คนผิวดำเพิ่มพลเมืองเท่าใดนัก รวมทั้งสตรีนิยมในประเทศโลกที่สามเช่นเดียวกันคือ ผู้หญิงจะถูกกดขี่ในระบบที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และยังถูกกดขี่จากประเทศที่พัฒนาแล้วจากตะวันตก โดยระบบทุนนิยมเสรีนิยม จึงกลายเป็นถูกกดขี่ ถูกเอาเปรียบซ้ำซ้อนเช่นเดียวกับสตรีผิวดำ

4.3 สตรีนิยมแนวนิเวศวิทยา (Ecological Feminism) แนวคิดนี้ผู้หญิงจะใกล้ชิดธรรมชาติ สามารถปกป้องธรรมชาติได้ดี ถ้าผู้หญิงได้รับความรู้เพียงพอ การเพิ่มของประชากรจะเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร ผู้หญิงจึงควรมีสิทธิในการตัดสินใจเรื่องการมีลูกด้วยเช่นกัน

จักรี (2547) ได้สรุปว่าสตรีนิยม หรือ อิตินียม หมายถึง อุดมการณ์ที่พยายามส่งเสริม และยกระดับสถานภาพและบทบาททางสังคมของผู้หญิงไม่ให้ด้อยกว่าผู้ชาย สตรีนิยมจึงเห็นว่าความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชายของบุคคล มิได้เป็นเพียงความแตกต่างทางสรีระวิทยาตามธรรมชาติเท่านั้น หากเป็นความแตกต่างทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ซึ่งมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นด้วย

แนวคิดสตรีนิยมไม่ว่าแนวทางใดก็ตามมีจุดประสงค์เรื่องเดียวกัน คือ เพื่อความเสมอภาค และเท่าเทียมกันทางเพศในสังคม ความแตกต่างและความไม่เสมอภาคทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น จะขึ้นอยู่กับมุมมอง ทักษะและประสบการณ์ของแต่ละกลุ่มเป็นสำคัญ ถ้าสามารถนำแนวคิดต่าง ๆ มารวมกันและพิจารณาถึงสิ่งที่ดีที่สุดเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุดมาเป็นพื้นฐานในการคิด ในการพัฒนาของกลุ่มและองค์กรต่าง ๆ จะหล่อหลอมและช่วยผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสม เพศชายและเพศหญิงมีความเสมอภาคกันอย่างแท้จริงโดยปราศจากความขัดแย้ง

สตรีกับพฤติกรรมกรปฏิบัติงาน

ทิพวรรณ (2538: 37-40) ได้กล่าวถึงนักบริหารสตรีโดยมุ่งเน้นประเด็นเกี่ยวกับสตรีกับพฤติกรรมกรบริหาร เมื่อเปรียบเทียบกับชาย ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

1. เพศกับการประสบความสำเร็จในการทำงาน สภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้หญิงต้องออกมาทำงานนอกบ้าน เนื่องจากมีโอกาสได้รับการศึกษาเท่าเทียมชาย ผู้หญิงเริ่มเข้าสู่อาชีพแพทย์ นักกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานด้านวิชาการจะพบผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย โดยเฉพาะอาชีพอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผู้หญิงจะนิยมรับราชการมากเพราะได้รับการยกย่องจากสังคมว่าเป็นงานที่มีเกียรติและมั่นคงและผู้หญิงประสบความสำเร็จในด้านการเรียนมากกว่าผู้ชาย

2. เพศกับความสามารถในการปรับตัว จากการศึกษาที่ผู้หญิงมีความตั้งใจ จริ่งจ้งและละเอียดกว่าผู้ชาย จึงมีผลทำให้ผู้หญิงสามารถปรับตัวได้ดีเท่าผู้ชายในบางสถานการณ์ ผู้หญิงชอบเก็บตัว มีความมั่นใจในตนเองน้อย และมีอารมณ์อ่อนไหวกว่าผู้ชาย แม้เมื่อผู้หญิงและผู้ชายเรียนรู้มากขึ้น มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิต จะทำให้ผู้หญิงยอมรับได้ว่าอะไรคือความยุ่งยากของอารมณ์ ผู้หญิงสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้ง่ายกว่าผู้ชาย ในขณะที่ผู้ชายจะแสดงอาการก้าวร้าวได้มากกว่า

ผู้หญิง โดยเฉพาะความก้าวร้าวทางลักษณะท่าทางและการกระทำ ผู้หญิงจะแสดงอาการก้าวร้าวออกมาในรูปของคำพูดมากกว่า

3. เพศกับอารมณ์และการแสดงออก ผู้หญิงและผู้ชายไม่มีความแตกต่างกันในพฤติกรรมกล้าแสดงออก เนื่องจากผู้หญิงได้รับการศึกษาทัดเทียมกับผู้ชาย เข้าไปมีบทบาทในการประกอบอาชีพเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย มีบทบาทสำคัญทางเศรษฐกิจ ตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบสูงขึ้น มีส่วนในการวางนโยบายการบริหาร ซึ่งมีส่วนกระตุ้นและช่วยส่งเสริมให้ผู้หญิงมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น และในด้านความสนใจพบว่า ผู้ชายมีแนวโน้มที่จะสร้างจินตนาการให้กับงานสูงกว่าผู้หญิง ในขณะที่พบว่าผู้หญิงเข้ากับคนทั่วไปได้ง่ายกว่าผู้ชาย

4. ความแตกต่างทางธรรมชาติของความเป็นผู้หญิงและผู้ชาย พบว่า

4.1 ผู้ชายมีความคิดหนักแน่นกว่าผู้หญิงในขณะที่ผู้หญิงคิดละเอียด

4.2 ผู้ชายจะเน้นความคิดของตนเองมากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงคิดถึงปัจจัยรอบตัวหลาย ๆ ด้าน

4.3 ผู้ชายมักจะคิดถึงรางวัลและโทษที่เป็นผลที่เกิดขึ้นกับตนเอง ในขณะที่ผู้หญิงคิดถึงรางวัลและโทษในฐานะที่เป็นผลของความเป็นมิตร หรือศัตรูกับสิ่งแวดล้อม

4.4 ผู้ชายมักคิดเกี่ยวกับความปรารถนาให้เกิดความสำเร็จส่วนตัว ในขณะที่ผู้หญิงจะคิดเกี่ยวข้องกับความปรารถนาด้วยความรักทางสังคมและมิตรภาพมากกว่า

4.5 ในความคิดของผู้ชายก่อให้เกิดการกระทำที่ประสกร์ร้าย และก้าวร้าวขึ้นในสังคมที่มีการแข่งขัน ในขณะที่ความคิดของผู้หญิงก่อให้เกิดอิสรภาพในสภาวะแวดล้อมที่เต็มไปด้วยมิตรภาพหรือก่อให้เกิดบรรยากาศของความเป็นมิตรมากกว่า

5. ผู้หญิงกับการทำงาน สำหรับในด้านผู้หญิงกับการทำงาน พบว่า โดยธรรมชาติแล้ว ผู้หญิงและผู้ชายอาจมีความแตกต่างในด้านสรีระ คือ ร่างกาย แต่สมองนั้นหาได้มีความแตกต่างกันไม่ สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นผลมาจากการศึกษาอบรม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในอดีต ผู้หญิงต้องรับภาระงานบ้าน ไม่ค่อยจะได้มีโอกาสออกมาทำงานนอกบ้าน ใน

ปัจจุบัน ผู้หญิงมีบทบาทและหน้าที่เท่าเทียมกับผู้ชาย แต่ได้รับการยอมรับอยู่ในวงจำกัด เพราะสังคมและวัฒนธรรมยังเป็นกำแพงปิดล้อมผู้หญิงอยู่ แม้ว่าระดับการศึกษาจะช่วย ให้ผู้หญิงมีงานทำและมีรายได้สูง แต่เมื่อเทียบค่าจ้างกับผู้ชายแล้ว ผู้หญิงได้ค่าจ้างต่ำกว่า โดยเฉพาะในงานเอกชน แม้ว่าผู้หญิงจะมีความรู้และประสบการณ์เท่ากันหรือสูงกว่าผู้ชายบางหน่วยงานก็ต้องการผู้ชายเข้าทำงานมากกว่าผู้หญิง ดังนั้นผู้หญิงที่ประกอบวิชาชีพต่าง ๆ ยังคงต้องเผชิญอุปสรรคสำคัญในการทำงาน คือ อคติของบุคคลทั่วไปที่มีต่อผู้หญิงว่าด้อยความสามารถในทางวิชาชีพมากกว่าผู้ชาย

6. ความเสมอภาคในการทำงานระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย ไม่ว่าผู้หญิงจะก้าวเข้าสู่สังคมของการทำงานด้วยเหตุใดก็ตาม ต่างมุ่งหวังที่จะนำตนไปสู่ความสำเร็จ สังคมของการทำงานเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้แสดงความรู้ความสามารถ จนประสบความสำเร็จในหลายสาขาวิชาชีพ ได้มีการกล่าวถึงความเสมอภาคในการทำงานว่า ความสามารถในการทำงานของผู้หญิงและผู้ชายไม่มีความแตกต่างกัน ผู้หญิงสามารถทำงานที่ผู้ชายทำได้ทุกประเภท แต่ความเป็นจริงผู้หญิงต้องเผชิญกับทัศนคติและความเชื่อดั้งเดิมของผู้ชายที่อาจจะเป็นเครื่องหนักรั้งความก้าวหน้าในการทำงานของผู้หญิง อาทิ

6.1 ทัศนคติที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิงว่า ธรรมชาติของผู้หญิงเหมาะกับการดูแลงานบ้านและชีวิตส่วนตัว จึงมีผู้หญิงเก่งจำนวนมากที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ชาย

6.2 ผู้หญิงต้องเผชิญกับความกดดันทางเพศในที่ทำงาน ความอ่อนหวาน นุ่มนวล ครอบครองของผู้หญิงถูกมองว่าเป็นความอ่อนไหว โทเล ดัดสันใจไม่เด็ดขาด จู้จู้จิกจิก อันเป็นทัศนคติทางลบที่มีต่อเพศหญิง

6.3 ความเชื่อดั้งเดิมที่ว่า ผู้หญิงมีความสามารถน้อยกว่าชาย ทำให้ผู้ชายได้รับโอกาสมากกว่าผู้หญิง ในกรณีที่ความสามารถเท่ากัน ผู้ชายจะได้รับเลือกก่อนเพียงเพราะมันเคยเป็นงานของผู้ชายมาโดยตลอด งานระดับบริหารจะตกอยู่ในมือผู้ชายเสียเป็นส่วนใหญ่

6.4 ในโลกของการทำงานผู้ชายเคยครอบครองมาก่อน ผู้หญิงจึงเป็นมือใหม่ขาดการฝึกฝนและประสบการณ์ จึงต้องทำงานหนักในการเผชิญปัญหา และยังมีผู้ชายอีกจำนวนมากที่ไม่ยอมสนับสนุนช่วยเหลือให้ผู้หญิงมีโอกาสดำเนินงานในหน้าที่การงาน

6.5 ผู้หญิงที่มีความสามารถในการทำงานจะต้องเป็นภรรยาที่คอยระแวดระวังความรู้สึกของสามี ไม่แสดงอาการคูห่มั่นหรือยกตนว่าเหนือกว่าสามี หรือผู้ใกล้ชิดของสามีต้องวางตัวอย่างเหมาะสมเพื่อความสุขในชีวิตสมรส

นอกจากนั้น มุลนิธิเพื่อนหญิง (ม.ป.ป.) ได้กล่าวไว้ ถึงความแตกต่างระหว่างระหว่างหญิงและชาย ว่าถูกทำให้แตกต่างทั้งจากธรรมชาติสร้างมาและจากสังคมหล่อหลอมนับแต่เกิด สังคมได้กำหนดความเป็นผู้หญิงและผู้ชายให้แตกต่างกันเป็นความคาดหวังของสังคมว่าผู้หญิงควรมีบทบาทอย่างไร ผู้ชายควรมีบทบาทอย่างไร เช่น ผู้หญิงต้องเรียบร้อย เก่งงานบ้านเรือน ต้องเลี้ยงดูลูกเป็น ผู้ชายต้องเข้มแข็ง คึกคัก ไม่ควรร้องไห้ หากหญิงหรือชายไม่ปฏิบัติตามบทบาทที่สังคมกำหนดก็อาจถูกประณาม คำนี้

ความเป็นหญิง-ชาย ที่เราได้รับมาตั้งแต่เกิดจนตายเหล่านี้ สืบทอดมาหลายชั่วอายุคน ทำให้เราเข้าใจผิดว่า บทบาทเหล่านี้เป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมา ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และมีผลต่อการกำหนดพฤติกรรมทั้งของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น เราจึงคิดว่าผู้ชายมีธรรมชาติที่เข้มแข็ง หนักแน่น มีเหตุผล ผู้หญิงมีธรรมชาติที่อ่อนแอ ทุเบา อ่อนไหวง่าย ชอบใช้อารมณ์ตัดสินใจ ซึ่งในความเป็นจริง ความเป็นหญิง-ชายนี้ สามารถเปลี่ยนแปลง ยกเลิกหรือสร้างขึ้นมาใหม่ได้ โดยเฉพาะการให้คุณค่าหรือบทบาทที่กีดกันหรือเลือกปฏิบัติต่อเพศใดเพศหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบธรรม สังสอน เลี้ยงดู เป็นสำคัญ

แนวทางการพัฒนาสตรี

ทิพาวดี (2537: 8-15) กล่าวถึงการพัฒนาข้าราชการสตรีในระบบราชการจะต้องพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. การพัฒนาตนในวิชาชีพ

ข้าราชการสตรีจะต้องมีทัศนคติที่ไม่ยอมแพ้ต่อภาวะการณ์ที่เป็นอยู่ต้องแสวงหาความรู้ เทคโนโลยี วิทยาการใหม่ ๆ ให้แก่ตนเอง จะต้องมีความรอบรู้ รวดเร็ว ทันในท่วงทีของสังคมยุคโลกาภิวัตน์ ต้องจัดวางตนให้เกิดสภาพสมดุลระหว่างการเป็นสตรีที่ทำงานนอกบ้านและการเป็นแม่บ้าน การเป็นแม่ อนึ่งควรดำเนินการให้มีการรวมตัวเป็นคณะกรรมการเฉพาะกิจ เพื่อป้องกัน

คุ้มครอง และพัฒนาสิทธิและความก้าวหน้าของสตรีในภาคราชการเป็นสิ่งที่ควรสนับสนุน เชิดชู และประกาศเกียรติคุณผู้บริหารที่เป็นแบบอย่างที่ดีของเพศหญิงในภาคราชการ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น และควรกระทำ

2. การพัฒนาระบบราชการและการปรับทัศนคติที่เปิดโอกาสให้สตรีมีสิทธิเท่าเทียมกัน กับชาย

หน่วยงานควรมอบหมายงานที่ทำทนายพร้อมทั้งให้ที่มีที่ปรึกษา เพื่อชักนำสตรีเข้าสู่วงจร ที่ผู้ชายมีอำนาจครอบงำ (Male Dominance Circle) มีการกำหนดนโยบายที่เอื้อต่อการสรรหา การคัดเลือก การฝึกอบรม เพื่อดึงสตรีเข้าสู่ระบบการทำงาน ข้าราชการทุกระดับให้ตระหนักและ ยอมรับสตรีว่ามีความสามารถเท่าเทียมชาย นอกจากนี้ควรมีบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการ วางแผนอาชีพ การให้ระยะเวลาในการดูแลบุตรหลังคลอด ลดการเล่นพรรคเล่นพวกในการ มอบหมายงาน การประเมินผลการปฏิบัติงานและการเลื่อนและแต่งตั้งในระบบราชการ โดยมีค่า บ่งชี้ถึงความเท่าเทียมของเพศหญิงต่อเพศชายในระบบราชการ คือ

3. การสร้างระบบเครือข่าย (Networking)

การสร้างระบบเครือข่ายหรือกลไกในรูปแบบต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยในการสร้างความ เข้าใจแก่ทุกคนให้ยอมรับในสิทธิ และความเสมอภาคระหว่างข้าราชการสตรีและข้าราชการชาย รวมทั้งเป็นการให้คำปรึกษา หนุนแรงค์ แก้ปัญหาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและสถานภาพของ ข้าราชการสตรีและเชื่อมโยงไปสู่องค์กรอิสระภายนอกด้วย

สุธีรา (2541: 12-13) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ที่จะช่วยให้ข้าราชการสตรีประสบความสำเร็จรวม 9 ประการ คือ

1. ความสนใจในการทำงาน ต้องรักงานอย่าดูถูกงานไม่ว่าจะเป็นงานอะไรให้มองทุกอย่าง เป็นโอกาสที่จะพัฒนาตนเอง และที่สำคัญต้องรู้จักพัฒนางานของตนเองให้มีความเด่นให้ได้

2. พัฒนาบุคลิกภาพของตนเอง ต้องแสดงภาพลักษณ์ของการเป็นนักบริหารสร้างบุคลิก- ภาพแห่งการเป็นนักบริหารมืออาชีพ และที่สำคัญ คือ ต้องแสดงถึงความสามารถในความเป็นมือ อาชีพด้วย

3. ผลักดันตนเองให้อยู่ในสายงานหลักขององค์กร ต้องพยายามคว้าเหตุผลหรือเป้าหมายสำคัญขององค์กรอยู่ตรงไหน ปรับตนเองหรือเข้าไปร่วมทำงานในงานที่เป็นงานหลักสำคัญขององค์กร โอกาสที่จะได้รับการยอมรับและก้าวไปสู่เส้นทางนักบริหารก็จะมีมากยิ่งขึ้น
4. เรียนรู้งานให้ถ่องแท้ ต้องเรียนรู้งานหรือวัตถุประสงค์ขององค์กรจนถึงระดับที่ได้รับการยอมรับจากคนในองค์กรว่าเป็นผู้รู้จริงในเรื่องของหน่วยงาน
5. รู้จักที่จะเข้าไปทำงานในโครงการที่สำคัญ ต้องเข้าใจจุดประสงค์ขององค์กรนั้น คืออะไร อาสาเข้าไปทำงานที่สำคัญในองค์กรเสมอ
6. พัฒนาศักยภาพของการเป็นผู้ร่วมงานที่ดี ต้องรู้จักถ้อยทีถ้อยอาศัยกับเพื่อนร่วมงานจะทำให้เมื่อก้าวสู่ตำแหน่งบริหารแล้วจะรู้จักที่จะทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี
7. มุ่งมั่นที่จะสำเร็จ ต้องมีความเชื่อว่าตัวเองจะสำเร็จ มีความเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่น
8. บากบั่นที่จะพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อสะสมประสบการณ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อพัฒนาศักยภาพในการเป็นผู้นำของตนเอง
9. สร้างรูปแบบความเป็นตัวของตัวเอง ต้องตระหนักว่าบุคลิก คือ จุดงานที่เด่นที่สุดต้องสร้างรูปแบบของความเป็นตัวเองออกมาโดยไม่ต้องไปเลียนแบบใคร มีความมั่นใจที่จะพัฒนาตนเอง

จากแนวคิดในการพัฒนาสตรีที่กล่าวมา จะเป็นฐานที่นำไปเสริมให้เกิดความก้าวหน้าในการปฏิบัติงานของสตรี คือ การได้เลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น การได้รับการยอมรับและการได้รับการพัฒนาโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การได้รับการสนับสนุนให้ศึกษาต่อ ฝึกอบรมและดูงาน รวมทั้งการได้รับมอบหมายงานที่มีความสำคัญ และการได้เป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุมระดับสำคัญ เป็นต้น

ในการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวียงจันทน์ มีความเกี่ยวข้องกับบทบาททางเพศเป็นอย่างมาก ในการแบ่งแยกเพศชาย หรือเพศหญิง ซึ่งจะส่งผลต่อบทบาทการ ปฏิบัติงานโดย

ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เน้นให้บุคคลเกิดการรับรู้ ความคิด ความเชื่อ เกี่ยวกับความแตกต่างในบทบาทของบุคคลตามเพศ ก่อให้เกิดการจัดลำดับชั้นทางสังคม อาชีพ บางอาชีพถูกประเมินว่าเหมาะสมกับเพศชายเท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเพศหญิงก็สามารถปฏิบัติงานนั้นๆ ได้เช่นกัน

แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรม

จตุพร (2546) อาชญากรรมคือปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นและมีวิวัฒนาการควบคู่กับสังคมโดยธรรมชาติแล้วทุกสังคมจะต้องมีกฎเกณฑ์หรือธรรมเนียมปฏิบัติว่าการกระทำใดเหมาะสม การกระทำใดไม่เหมาะสม กฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้อาจเรียกว่าบรรทัดฐานของสังคมทุกคนในสังคมต้องปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์ในการควบคุม และปกครองสมาชิกในสังคมให้ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบ ไม่ล่วงละเมิด หรือฝ่าฝืนอันจะเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ให้ความหมายของ อาชญากรรม ไว้ว่าการกระทำผิดทางอาญา ซึ่งเป็นคำสมาสของคำ 2 คำ คือคำว่า “อาชญา” กับคำว่า “กรรม” โดยคำว่า อาชญา หมายถึง อำนาจ โทษ ซึ่งเหมือนกับคำว่า อาญา ที่หมายถึง อำนาจ โทษ เช่นกัน โดยจะใช้ในความหมาย เช่น พระราชอาญา ที่หมายถึง คดีเกี่ยวกับโทษหลวง เรียกว่า คดีอาญา หรือความอาญา หรือคำว่า พระราชอาญา คดีอาญา หรือความอาญาก็มีความหมายเช่นเดียวกัน ส่วนคำว่ากรรม หมายถึง การกระทำ การงาน กิจ ความชั่ว คือมีความหมายทั้งในแง่ดีก็ได้ ในทางเลว หรือการกระทำชั่วก็ได้ เมื่อนำเอาคำทั้งสองมาสมาสกันจึงเป็นคำว่า อาชญากรรม

นวลจันทร์ (ม.ป.ป.) อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนข้อห้ามของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอาญาโดยผู้กระทำความผิดมีเจตนาชั่วร้ายและจากการฝ่าฝืนดังกล่าวผู้กระทำจะกลัวได้รับโทษทางอาญา

Herbert (1972) อธิบายความหมายของคำว่า อาชญากรรม ว่าการที่ถือว่าอะไรเป็นอาชญากรรมนั้น สังคมเป็นผู้กำหนด จึงเป็นเหตุผลเดียวกันกับที่สังคมกำหนดว่าอะไรถูกอะไรผิด ด้วยเหตุนี้เดียวกันสิ่งที่ถูกพิจารณาว่าเป็นอาชญากรรมในสังคมหนึ่ง อาจจะไม่ถูกพิจารณาว่าเป็น

อาชญากรรมในอีกสังคมหนึ่งก็ไม่ได้ ดังนั้นจะสรุปอาชญากรรม คือ พฤติกรรมที่สังคมตัดสินว่า เป็นอันตรายต่อองค์การส่วนรวมและวัฒนธรรมของชุมชน

ประเภทของอาชญากรรม

จตุพร (2546: 34-49) ได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมไว้ ผู้วิจัยนำมาสรุปได้ดังนี้

1. อาชญากรรมประเภทใช้ความรุนแรงประโทษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย หรือที่เรียกว่า Violent Personal Crime หมายถึง อาชญากรรมประเภทที่ทำให้เกิดลักษณะของการบาดเจ็บล้มตาย การทำให้เกิดผลเสียของชีวิต ร่างกายของผู้ตกเป็นเหยื่อ เป็นการทำร้ายร่างกาย การลอบสังหาร การฆาตกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา การทารุณ การทอดทิ้ง เป็นต้น ซึ่งจะเห็นว่ามีลักษณะพฤติกรรมคล้ายๆ กันคือ การใช้กำลัง และใช้ความรุนแรงจนกระทั่งทำให้ผู้ตกเป็นเหยื่อนั้นต้องบาดเจ็บ สูญเสียอวัยวะ สุขภาพจิตบอบช้ำ ได้รับความทุกข์ทรมานทางร่างกายและจิตใจ หรือแม้กระทั่งถึงแก่ชีวิต
2. อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเป็นครั้งคราว หรือ Occasional Property Crime เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินโดยทั่วไป แต่ลักษณะของพฤติกรรมไม่ได้กระทำเป็นประจำ แต่จะกระทำเมื่อมีโอกาส ทำเป็นครั้งคราวไป อาจจะเป็นการลักทรัพย์ การขโมยรถยนต์ การทำให้เสียทรัพย์ หรือแม้กระทั่งการจี้ชิงทรัพย์ไม่มีเงินหรือเช็คแข็ง อาชญากรรมประเภทนี้ไม่ได้ใช้ความรุนแรง ไม่ได้ใช้วิธีการอะไรที่ทำให้เจ้าทรัพย์ต้องเดือดร้อน ถือได้ว่าอาชญากรรมประเภทนี้ก็เป็นคนรู้กฎหมาย เคารพกฎหมายดี อาจจะเป็นเด็กที่เรียนหนังสือเก่ง มีมารยาทสังคมดี แต่เข้ากลุ่มเข้าพวก มีความคิดคดโกงก็อาจจะก่ออาชญากรรมประเภทนี้ได้
3. อาชญากรรมประเภทที่ใช้ตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นช่องทาง เป็นการกระทำความผิดของบุคคล มีการประกอบอาชีพ มีหน้าที่การงานที่เป็นหลักเป็นฐานอยู่ แต่ใช้อาชีพหน้าที่การงานของตัวเองหาช่องทางในการกระทำความผิดเพื่อประโยชน์ตนซึ่งน่าจะครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมที่เรียกว่าเป็นการคอร์รัปชัน การฉ้อราษฎร์บังหลวง การขกขอก การฉ้อโกง การค้าขายในตลาดมืด รวมถึงการหนีภาษี

4. อาชญากรรมทางการเมือง หรือ Political Crime อาชญากรรมประเภทนี้มีรูปแบบในการแสดงพฤติกรรมและรูปแบบของปฏิกิริยาได้ตอบจากสังคมแตกต่างไปจากอาชญากรรมประเภทอื่น คือ คนที่ประกอบอาชญากรรมเป็นคนที่มีความรู้ มีความสามารถ มีความรับผิดชอบ โดยปกติคนพวกนี้จะไม่ได้ออกกรรมทำเจตนาใคร เป็นคนรักชาติบ้านเมือง เป็นคนดี เป็นคนที่สังคมให้ความนิยมนกย่องมีความตั้งใจจริงที่จะเข้ามาเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของสังคม เพื่อช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน ผู้ที่ด้อยโอกาสในสังคม ซึ่งเหล่านี้อาจถือเป็นข้ออ้างของอาชญากรทางการเมืองได้หรือไม่ เพื่อก่อกรรมทำเจตนาให้ฝ่ายตรงข้ามต้องสูญเสียอำนาจหรือความเชื่อถือจากประชาชนหรือสังคม ซึ่งมักจะอ้างว่าทำขึ้นเพื่อบ้านเมือง ทำเพื่อประชาชน ผู้กระทำความผิดนั้นไม่ได้มีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นอาชญากร

5. อาชญากรรมประเภทที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม Public Order Crime พฤติกรรมของอาชญากรรมประเภทนี้จะมีลักษณะแตกต่างไปจากอาชญากรรมประเภทอื่นๆ ตรงที่ว่า ส่วนมากจะเป็นการกระทำผิดต่อกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือข้อห้ามทางสังคมที่มาจากข้อตกลงของสมาชิกในสังคม หรือที่รัฐกำหนดไว้ว่าเป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา หากผู้ใดละเมิดข้อห้ามหรือกฎหมายนั้นๆ ซึ่งการออกกฎหมายประเภทนี้บางครั้งอาจเป็นชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรืออาจมีการออกมาแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อใช้บังคับกับคนในชุมชน กฎหมายและระเบียบ ข้อบังคับประเภทนี้จะตราออกมาเพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เช่น พ.ร.บ. การค้าประเวณี กฎหมายยาเสพติด กฎหมายเกี่ยวกับการดื่มสุรา ฯลฯ พฤติกรรมของผู้กระทำผิดบางอย่างเป็นการกระทำผิดต่อบรรทัดฐานของสังคม ต่อความเชื่อถือ ศรัทธาของสังคม ผิดศีลธรรม เช่น การล้วงละเมิดทางเพศ การเดินโชว์แบบโป๊เปลือย การเสพยาเสพติด การค้าขายสิ่งผิดกฎหมาย ฯลฯ ผู้กระทำผิดในลักษณะนี้มักไม่ค่อยยอมรับว่าตัวเองเป็นอาชญากร

6. อาชญากรรมประเภททั่วไป Conventional Crime การประกอบอาชญากรรมที่เราพบเห็นง่ายที่สุดที่เรียกว่าพวก ลัก วิ่ง ชิง ปล้น หรือที่เรียกว่า อาชญากรรมบนท้องถนนส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดต่อทรัพย์สิน อาจมีการทำให้เกิดความบาดเจ็บต่อร่างกายบ้าง อาชญากรรมประเภทนี้มักจะมีสถิติการถูกจับกุมได้เป็นจำนวนมาก ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะกระทำเมื่อมีช่องทางและโอกาส

7. อาชญากรรมประเภทมืออาชีพ Professional Crime อาชญากรเหล่านี้มีชีวิตอยู่ได้ด้วยการประกอบอาชญากรรมบางประเภท มีรายได้จากการกระทำผิดกฎหมาย มีความเป็นมืออาชีพ มีความรู้ความชำนาญในการประกอบอาชญากรรมประเภทนั้น ๆ อาจเริ่มมาจากพวกอาชญากร

ประเภททั่วไปบางคนที่มีทักษะและความสามารถในการกระทำผิดและหนีรอดจากการจับกุมเมื่อมีการพัฒนาฝีมือมากขึ้นก็พยายามออกมาหารายได้ที่เป็นกอบเป็นกำให้กับตัวเอง

8. อาชญากรรมองค์กร Organize Crime เป็นการกระทำผิดของคนที่สมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เป็นกลุ่มของผู้ที่เห็นชอบกับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายร่วมกัน ยึดถือวัฒนธรรมโจร เช่นเดียวกัน มีการพัฒนาและถ่ายทอด ฝึกฝน เพื่อสร้างความชำนาญ มีการปฏิบัติการอย่างต่อเนื่อง มีแผนการทำงานที่ดี สามารถหลบหลีกการจับกุมของเจ้าหน้าที่ได้เสมอ หรือมีความสามารถปกปิดความผิดด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น มีธุรกิจที่ถูกกฎหมายบังหน้า องค์กรค้ายาเสพติด การค้าผู้หญิง การค้าของเถื่อน การลักลอบนำคนเข้าเมือง เป็นต้น

9. กลุ่มองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ Transnational Crime ถือว่าเป็นกลุ่มอาชญากรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคมอย่างยิ่งปัญหาหนึ่ง เป็นการกระทำที่ประเทศที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 2 ประเทศ ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา และกำหนดโทษ โดยมีลักษณะเป็นการกระทำร่วมกันโดยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ในรูปแบบขององค์กร มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาอำนาจ และผลประโยชน์ร่วมกัน โดยมีการเตรียมการ พยายามและลงมือกระทำความผิดต่อเนื่องกันจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งหรือหลายประเทศ ซึ่งความผิดที่จัดว่าเป็นอาชญากรรมข้ามชาติมีดังนี้

- 9.1 การลักลอบค้ายาเสพติด (The Drug Trafficking Industry)
- 9.2 การลักลอบนำคนเข้าเมือง (Smuggling of Illegal Migrants)
- 9.3 การลักลอบค้าอาวุธ (Arms Trafficking)
- 9.4 การลักลอบค้าอุปกรณ์นิวเคลียร์ (Trafficking in Nuclear Material)
- 9.5 องค์กรอาชญากรรม และการก่อการร้าย (Transnational Criminal Organization and Terrorism)
- 9.6 การลักลอบค้าหญิงและเด็ก (Trafficking in Women and Children)
- 9.7 การลักลอบค้าชิ้นส่วนของร่างกาย (Trafficking in Body Parts)
- 9.8 การโจรกรรม และลักลอบค้ายานพาหนะ (Theft and Smuggling of Vehicles)
- 9.9 การฟอกเงิน (Money-Laundering)
- 9.10 อื่นๆ (Other Activities)

1.7 กลุ่มสถานบริการ ชมชู้ ทรน โชนทรรพ์ โดยสถานบริการมีการแสดงโชว์ประกอบ และมีพนักงานคอยชวนนักท่องเที่ยวที่มาเดินเที่ยวให้เข้าไปดูโชว์ และจะคิดราคาถูก เมื่อนักท่องเที่ยวสนใจเข้าไปดูพร้อมสั่งเครื่องดื่ม มีผู้หญิงบริการเข้ามานั่งเป็นเพื่อนคุยและสั่งเครื่องดื่มมาดื่มเช่นกัน ถึงเวลาเก็บเงินทางสถานบริการก็จะคิดในราคาที่แพงมากโดยอ้างว่าเป็นค่าดูโชว์ ค่าผู้หญิงที่มานั่งเป็นเพื่อนคุยและค่าเครื่องดื่มของผู้หญิง หากนักท่องเที่ยวแสดงอาการไม่พอใจกลุ่มพนักงานของสถานบริการก็จะรุมกันเข้ามาแสดงอาการชมชู้ในลักษณะต่างๆ เพื่อให้นักท่องเที่ยวกลัวจนกระทั่งยอมจ่ายเงินให้กับสถานบริการนั้นๆ

1.8 กลุ่มคนร้ายยกป้ายและแท็กชื้อป้ายดำ โดยกลุ่มคนร้ายจะคอยหานักท่องเที่ยวที่สนามบินที่ไม่มีคนมารับ หรือพลัดหลง แล้วเข้าไปตีสันทิ หรือบางครั้งได้ชื้อผู้โดยสารมาจากแหล่งต่างๆ จึงเขียนชื้อผู้โดยสารในป้ายแล้วยกชื้อให้ผู้โดยสารเห็น เมื่อหลอกได้จะนำมาขึ้นรถป้ายดำที่จอดรออยู่นักท่องเที่ยวไปดัดคุ่นในรูปแบบต่างๆ บางครั้งถึงขั้นทำร้ายต่อชีวิตร่างกาย นักท่องเที่ยว

1.9 กลุ่มคนร้ายชาวปากีสถานหรือแก๊งค์มอมยา กระทำในรูปขององค์กรอาชญากรรม กระทำความผิดในรูปแบบต่างๆ เช่น ค้ายาเสพติด มอมยานักท่องเที่ยว ส่งชาวต่างประเทศ (อินเดีย, ปากีสถาน) ออกนอกประเทศ และมอมยานักท่องเที่ยวแล้วลักทรัพย์

1.10 แก๊งค์เงินดำ กลุ่มคนร้ายเป็นชาวต่างประเทศได้แก่ แคมเมอรูน หรือไลบีเรีย ที่เข้ามาก่ออาชญากรรมโดยการหลอกหลวงนักธุรกิจหรือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยอ้างว่าตนเองมีเงินประเทศสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนประเทศโลกที่สามอยู่จำนวนหนึ่ง แต่เงินดังกล่าวเป็นสีด้า เพราะเคลือบสารเคมีเอาไว้ เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการให้ผู้ใดรู้เรื่องดังกล่าว ซึ่งเงินจำนวนนี้จะเอามาใช้ได้ก็ต่อเมื่อนำน้ำยาเคมีชนิดหนึ่งมาล้างสารเคมีที่เคลือบเอาไว้ออกไป และนำยาล้างสารเคมีแพงมาก จากนั้นกลุ่มคนร้ายจะนำธนบัตรดอลลาร์จริงที่พันสีด้ามาทดลองล้างให้เหยื่อดูแล้วนำไปให้ธนาคารตรวจสอบ เมื่อเหยื่อหลงเชื่อแล้วกลุ่มคนร้ายจะขอเงินจำนวนมากเพื่อนำไปชื้อน้ำยาล้างสารเคมีมาล้างธนบัตรที่บรรจุอยู่ในกล่องที่เป็นกระดาษขาวตัดขนาดเท่ากับธนบัตรดอลลาร์ แล้วนำมามอบให้เหยื่อบอกว่าล้างสารเคมีแล้วให้รออีก 2-3 วันจึงจะเปิดกล่องนำเงินออกมาใช้ได้ หลังจากนั้นกลุ่มคนร้ายก็จะแยกย้ายกันหลบหนี

1.11 ปัญหาทัวร์ป่า ที่นักท่องเที่ยวอาจประสบปัญหาทั้งถูกปล้นทรัพย์สินจากชนกลุ่มน้อย บริเวณชายแดน หลงป่า การขายบริการผิดกฎหมาย เช่น โสเภณีเด็กตามหมู่บ้านชาวเขา การเสพยาเสพติด ซึ่งนักท่องเที่ยวมักถูกชักชวนจากชาวบ้านหรือมัคคุเทศก์

1.12 ทรัพย์สินสูญหายในที่พัก

1.12.1 กลุ่มคนร้ายต่างชาติลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในห้องพัก ล็อบบี้ และห้องอาหาร หรือแสดงตัวต่อโรงแรมเป็นเจ้าของห้องพักเข้าทำการลักทรัพย์

1.12.2 นักท่องเที่ยวฝากของกับเกสต์เฮาส์และออกไปทัวร์ป่า เมื่อกลับมาพบว่า เช็คเดินทาง บัตรเครดิตสูญหายหรือถูกนำไปใช้

1.12.3 พนักงานโรงแรมลักทรัพย์นักท่องเที่ยว

1.12.4 แก๊งคนร้ายอ้างว่าเป็นเจ้าของห้องพักเข้าไปลักทรัพย์นักท่องเที่ยว

2. ด้านอุบัติเหตุ อุบัติเหตุเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิต

2.1 ทางบก เช่น การขับขีรถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถจักรยาน

2.2 ทางน้ำ เช่น เรือโดยสารทางทะเล แม่น้ำ แพ

2.3 แหล่งท่องเที่ยว เช่น ตกเขา ถูกเรือชน จมน้ำเสียชีวิต เรือสกูเตอร์ เรือลากร่ม เรือกล้วย ขับขี่ประมาทเฉี่ยวชนนักท่องเที่ยว

3. การเอาเปรียบในการซื้อสินค้าหรือบริการ

การประกอบธุรกิจจัดราคาเป็นการดำเนินการในลักษณะ “ทัวร์ศูนย์เหรียญ” เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวจีนและชาวไต้หวันเป็นส่วนใหญ่ ด้วยการที่บริษัททัวร์ในประเทศไทย จ่าย เงินซื้อนักท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยวในประเทศจีนและไต้หวัน เนื่องจากนักท่องเที่ยวจากทั้งสองประเทศนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ทำให้บริษัททัวร์เกิดการแข่งขันสูง เมื่อได้

จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยจะพานักท่องเที่ยวไปทานอาหารราคาแพง ท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวนอกตารางนำเที่ยว พาไปซื้อสินค้าราคาแพงเกินความเป็นจริง โดยบริษัททัวร์จะได้รับส่วนแบ่งจากร้านค้าและผู้ประกอบการตามเงื่อนไขที่ตกลงกันทดแทนเป็นค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายให้กับต่างประเทศไปแล้วเป็นการร่วมมือกระทำกันเป็นขบวนการ ซึ่งประกอบด้วยบริษัทนำเที่ยว มัคคุเทศก์ เจ้าของสถานที่ท่องเที่ยว ร้านจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก

ปัญหาการซื้อขายอัญมณี การหลอกลวงนักท่องเที่ยวซื้ออัญมณีเครื่องประดับที่ไม่ได้มาตรฐาน หรือต่ำกว่ามาตรฐาน ราคาแพงเกินกว่าความเป็นจริง โดยใช้กลอุบายและการโฆษณา โน้มน้าว เพื่อให้เกิดการหลงเชื่อ กระทำเป็นขบวนการโดยร้านอัญมณีร่วมมือกับมัคคุเทศก์เถื่อน บริษัทนำเที่ยว รถสามล้อเครื่องสาธารณะ (รถตุ๊กตุ๊ก) ใช้อุบายพานักท่องเที่ยวไปยังร้านค้าอัญมณี ซึ่งพนักงานขายของร้านจะโฆษณาชวนเชื่อโน้มน้าวให้นักท่องเที่ยวสนใจ และหลงเชื่อจนตัดสินใจซื้อสินค้าในลักษณะของการต้มตุ๋นหลอกลวง

ปัญหาการก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยว รุมล้อม คะยั่นคะยอให้นักท่องเที่ยวซื้อสินค้า ไม่รู้จักกาลเทศะ สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยว

4. การซื้อขายและเสพยาเสพติดตามแหล่งท่องเที่ยว

ประเทศไทยถูกกล่าวหาว่าเป็นแหล่งค้า ทางผ่าน ของยาเสพติด สามารถหาซื้อได้ง่าย นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเพื่อเสพยาเสพติด เช่น การท่องเที่ยวในป่า ปრაการณ์ทางธรรมชาติ พระจันทร์เต็มดวง Fullmoon Party ที่เกาะพังงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกาะสมุย ตลอดจนแหล่งบันเทิงตามเมืองใหญ่

5. ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ สภาพแวดล้อมถูกทำลาย

5.1 การทิ้งขยะและน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยว

5.2 การทำลายทรัพยากรท่องเที่ยวทางทะเล เช่น ปะการัง ปลาสวยงาม

5.3 การทำลายทรัพยากรป่าไม้

แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

ประชัย (2531) ได้กล่าวว่า การควบคุมอาชญากรรมให้ลดลงแล้ว ปกติอาจกระทำได้ 3 ลักษณะ คือ

1. การป้องกัน (Prevention) คือ การป้องกันระมัดระวังไม่ให้สุจริตชนถูกละเมิดกฎหมายอาญา หรือดูแลมิให้คนชั่วมีโอกากระทำความผิดเพิ่มขึ้น
2. การปราบปราม (Suppression) คือ การจัดการกับผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นภัยและทำลายความสงบสุขของสังคม โดยอาจจะจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษ จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน หรือทำลายล้างให้หมดไปด้วยการประหารชีวิตก็ได้ ตามแต่อัตราโทษที่เหมาะสมกับลักษณะความผิด อันมีลักษณะเป็นการกระทำเพื่อแก้แค้นทดแทน มิให้กระทำความผิดอีกด้วยทางหนึ่ง
3. การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด (Rehabilitation) คือ การอบรมจิตใจผู้กระทำความผิดมิให้หันไปกระทำความผิดซ้ำอีก ทั้งนี้ เพื่อปรับปรุงความประพฤติของผู้กระทำความผิดให้กลับเป็นพลเมืองที่มีประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

การป้องกันอาชญากรรม

การป้องกันอาชญากรรมนั้น ได้มีผู้เสนอทัศนะในการป้องกันอาชญากรรมไว้พอสรุปได้ดังนี้

มนัส (2530) ได้กล่าวถึงการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจนครบาลไว้ว่า สาเหตุของอาชญากรรม พบว่า เกิดจากเจตนาในการกระทำความผิดและ โอกาสในการกระทำความผิด ดังนั้น การป้องกันมีดังนี้คือ

1. การป้องกันอาชญากรรม ได้แก่การใช้มาตรการต่าง ๆ ที่จะไม่ให้อาชญากรรมเกิดขึ้น แบ่งเป็น 3 มาตรการ คือ

1.1 มาตรการป้องกันพื้นฐาน เป็นการปฏิบัติภายใต้แนวความคิดที่สอดคล้องกับ องค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรม ซึ่งประกอบไปด้วย สภาพแวดล้อมของสังคม สถานภาพ ของผู้ที่จะประกอบอาชญากรรม โอกาสในการประกอบอาชญากรรม ทั้งสามองค์ประกอบนี้จะ เห็นว่าองค์ประกอบที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจแก้ไขป้องกันได้อย่างเดียว คือ องค์ประกอบที่สาม ที่ทำให้คนร้ายไม่มีโอกาสหรือโอกาสน้อยที่สุด ซึ่งจะสามารถทำได้ใน 2 วิธี คือ

1.1.1 ตัดโอกาสของคนร้ายโดยตรง ด้วยการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจใน เครื่องแบบปรากฏในพื้นที่และช่วงเวลาที่เหมาะสมตามข้อมูลอาชญากรรม เช่น ในช่วงเวลาเปิด ทำการธนาคาร ร้านทอง ไปประจำจุดที่ชุมชนหนาแน่น สถานที่ท่องเที่ยวในช่วงเวลาตามสถิติของ คดี ตรวจพื้นที่เปลี่ยนในเวลากลางคืน ซึ่งลดแหลมต่อการเกิดเหตุที่ประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ใช้ตำรวจ สายตรวจเป็นหลักในการปฏิบัติ ทั้งสายตรวจจรดชนด์ สายตรวจจรดจักรยานชนด์ เดินเท้า ยามจุดและ จุดตรวจ

1.1.2 ขจัดมูลเหตุ คือการตัดโอกาสของคนร้ายโดยทางอ้อมภายในจิตความ สามารถและขอบข่ายอำนาจ ยกเว้น ปัญหาความยากจน คนตกงาน ผู้ที่ได้รับการศึกษาหรืออบรม น้อยและอื่น ๆ ซึ่งเป็นมูลเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมซึ่งอยู่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะแก้ไขได้

1.2 มาตรการป้องกันตามปกติ เป็นการกำหนดแนวทางการปฏิบัติกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติงาน ผลการป้องกันการเกิดอาชญากรรมทั่วไปใน ทุกคดีและมีการ ติดตามตรวจสอบการปฏิบัติงาน การประเมินผลการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

1.3 มาตรการป้องกันในเชิงรุก มาตรการนี้เป็นการปฏิบัติที่ใกล้ชิดกับมาตรการ ปราบปรามแต่ยังไม่ถึงขั้นจับกุม เป็นการปฏิบัติที่เข้าไปใกล้คนร้ายมากขึ้นกว่ามาตรการป้องกัน ตามปกติ วิธีการนี้เน้นย้ำการกระทำที่สม่ำเสมอ โดยไม่หวังผลในการจับกุมเพียงแต่มุ่งในการ ป้องกัน หากสามารถจับกุมได้ก็จะเป็นผลการปฏิบัติที่เพิ่มขึ้น

การป้องกันอาชญากรรมในหน้าที่ตำรวจท้องที่

กองบังคับการตำรวจท้องที่ (ม.ป.ป.: 9-11) ได้กล่าวถึงการป้องกันอาชญากรรมในหน้าที่ตำรวจท้องที่ไว้ ดังนี้

1. จัดสายตรวจรถยนต์ จักรยานยนต์ จักรยาน สายตรวจเดินเท้า และสายตรวจประจำจุดที่สำคัญที่เป็นแหล่งนักท่องเที่ยวนั้นให้เหมาะสมกับเวลาและสภาพพื้นที่
2. จัดให้สายตรวจสามารถเข้าถึงที่เกิดเหตุ หรือเข้าช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่ร้องขอให้เร็วที่สุด อย่างน้อยภายใน 10 – 15 นาที ตามสภาพพื้นที่ภายหลังจากที่ได้รับแจ้งเหตุ
3. ให้หน่วยปฏิบัติการแต่ละหน่วยจัดทำกำลังทำหน้าที่สายตรวจไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของกำลังทั้งหมดภายในหน่วย
4. ให้ออกตรวจตราหาข่าวเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว แล้วนำมาวางแผนป้องกันการเกิดอาชญากรรม
5. ประสานกับมวลชนในท้องที่ ทั้งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ประชาชน และนักท่องเที่ยว สำหรับเป็นแนวร่วมในการให้ข่าวสารและให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม
6. ร่วมมือประสานงานกับตำรวจท้องที่และหน่วยงานข้างเคียง ทั้งภาครัฐและเอกชนในการป้องกันอาชญากรรมอย่างจริงจัง พร้อมทั้งอุทิศเวลาเสียสละให้กับงานอย่างต่อเนื่อง

การปราบปรามอาชญากรรม

มนัส (2530) ได้กล่าวถึงการปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจนครบาลไว้ว่า สาเหตุของอาชญากรรม พบว่า เกิดจากเจตนาในการกระทำความผิดและโอกาสในการกระทำความผิด ดังนั้นการปราบปรามอาชญากรรมมี ดังนี้คือ

การปราบปรามอาชญากรรม ได้แก่ การใช้มาตรการระงับการกระทำผิดและการจับกุมควบคุมอาชญากรเพื่อป้องกันอาชญากรรมกลับมาประกอบอาชญากรรมอีกและเป็นการลงโทษอาชญากรเพื่อให้เช็ดหลาบ ทั้งยังเป็นเครื่องเตือนใจแก่ผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรม แบ่งออกเป็น 2 มาตรการ คือ

1. มาตรการปราบปรามตามปกติ ได้แก่การป้องกันและระงับเหตุในขณะเกิดอาชญากรรม และการสืบสวนติดตามจับกุมภายหลังเกิดเหตุตลอดจนการสืบสวนหาข่าวอาชญากรรมอย่างต่อเนื่องในทุกวิธี เช่น การปราบปรามอาวุธสงคราม อาวุธปืนเถื่อน ยาเสพติด และของหนีภาษี
2. มาตรการปราบปรามในเชิงรุก เช่น การจัดให้มีการระดมกวาดล้างอย่างสอดคล้องกับเหตุการณ์และสถานการณ์อาชญากรรม

การปราบปรามอาชญากรรมในหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยว

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว (ม.ป.ป.: 9-11) ได้กล่าวถึงการปราบปรามอาชญากรรมในหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. เพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนจับกุมผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ นักท่องเที่ยวคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและทรัพย์สินให้ได้โดยเร็ว พร้อมทั้งมีการวางแผนทางการปฏิบัติในเชิงรุกตามสภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้น
2. เพิ่มความเข้มในการติดตามจับกุมบุคคลต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมืองแล้วเข้ามาก่ออาชญากรรมภายในประเทศ หรือรวมกลุ่มเป็นแก๊งเพื่อกระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับการหลอกลวงหรือร่วมกันฉ้อโกง
3. ให้ผู้บังคับบัญชาในสายการปฏิบัติการ กระตุ้น เร่งรัดให้ผู้ปฏิบัติการสืบสวนพยายามติดตามคดีในความผิดต่างๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบ ให้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องให้ถึงที่สุดทุกคดี
4. ให้ความรู้เกี่ยวกับงานตำรวจท่องเที่ยว ทั้งการสืบสวน และติดตามคนร้าย ตลอดจนยุทธวิธีตำรวจ

5. ขจัดปัญหาน้ำอึก หลอกลวง เอาผิดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว เช่น ปัญหาร้านค้าอัญมณี และร้านขายของที่ระลึก โดยดำเนินการตามกฎหมายอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง

6. ให้ความร่วมมือในการพัฒนาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว ตลอดจนใช้มาตรการในการป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและความเสื่อมโทรมสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม ตำรวจท่องเที่ยวมีอำนาจในการจับกุม แล้วนำส่งผู้ถูกกล่าวหาไปยังพนักงานสอบสวนประจำสถานีในท้องที่โดยไม่มีอำนาจในการสอบสวน

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว (ม.ป.ป.: 5) ได้กล่าวถึงกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งผู้วิจัยนำมากล่าวพอสังเขป ดังนี้

ความเป็นมา

ในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มขึ้นทุกปี สร้างรายได้ให้ประเทศเป็นจำนวนมากในขณะเดียวกันอาชญากรรม และการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวก็เพิ่มขึ้นมากเป็นเงาตามตัว รัฐบาลจึงจัดให้มีหน่วยงานรับผิดชอบเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวก และรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจในพื้นที่

โดยเริ่มแรกในปี พ.ศ. 2519 ธุรกิจเอกชนร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหรือ อ.ส.ท. ขณะนั้นได้ประสานความร่วมมือให้กรมตำรวจพิจารณา ดำเนินการให้ความคุ้มครอง และรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวเป็นกรณีพิเศษ กรมตำรวจจึงได้จัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกและให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว (ศอ.นท.) ขึ้น ในสังกัดกองปราบปราม มีกำลังพลประมาณ 60 นาย ทำหน้าที่รับแจ้งเรื่องร้องเรียน และตรวจตราให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในย่านชุมชน และแหล่งท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งธุรกิจเอกชนได้ร่วมกันบริจาคยานพาหนะ และอุปกรณ์สื่อสารให้ไว้ปฏิบัติการกิจ

ต่อมาปี 2525 รัฐบาลได้ตระหนักเห็นความสำคัญของหน่วยงานเฉพาะกิจดังกล่าว จึงได้จัดตั้งหน่วยงานตำรวจท่องเที่ยวถาวรขึ้น คือ กองกำกับการ 8 สังกัดกองปราบปราม ตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2525 เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวขยายตัวอย่างรวดเร็ว จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น แหล่งท่องเที่ยวกระจายอยู่ทั่วประเทศ โครงสร้างตำรวจท่องเที่ยวในระดับกองกำกับการจึงไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติการกิจ รัฐบาลจึงยกฐานะตำรวจท่องเที่ยวขึ้นเป็น กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว สังกัดกองบัญชาการ สอดสวนกลาง ตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 17) พ.ศ. 2534

หลังจากได้มีการขยายขึ้นเป็นกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวแล้ว เมื่อได้มีการปฏิบัติหน้าที่ก็ประสบกับปัญหาการขาดแคลนกำลังพลในการปฏิบัติหน้าที่ ดูแลอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวได้ครอบคลุมพื้นที่อย่างทั่วถึง ต่อมาตามมติคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจ (อ.ก.ตร.) ตำแหน่ง ครั้งที่ 9/2546 เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2546 มติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) ครั้งที่ 15/2546 เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2546 และมติคณะรัฐมนตรี (ค.ร.ม.) เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2546 ซึ่งมีผลให้โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการภายในกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทย พ.ศ.2539 ที่แบ่งกองบังคับการตำรวจ ท่องเที่ยว ออกเป็น 3 กองกำกับการ และระเบียบกรมตำรวจ ว่าด้วยการกำหนดหน้าที่การงานในราชการกรมตำรวจ (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2535 ถูกยกเลิกและมีกำหนดโครงสร้างของกองบังคับการ ตำรวจ ท่องเที่ยวขึ้นใหม่ ซึ่งมีผลบังคับใช้ 18 ธันวาคม 2546

ต่อมาในวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการปรับโครงสร้างหน่วยงานในสังกัดใหม่ และได้กำหนดโครงสร้างกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวขึ้นใหม่ ซึ่งมีผลในวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ดังนี้

1. ฝ่ายอำนวยการ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว มีหน้าที่และความรับผิดชอบงานเกี่ยวกับอำนวยการ และงานสนับสนุนของกองบังคับการ การติดต่อประสานงาน และงานอื่นที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งของผู้บังคับบัญชา แบ่งออกเป็น 5 งาน คือ

2. กองกำกับการ 1 มีหน้าที่รับผิดชอบ งานบริการ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวก ให้ความปลอดภัย คุ้มครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ การสืบสวน การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ติดต่อ

ประสานงานปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานขององค์กร หรือ หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง และงานอื่น ๆ ที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย แบ่งได้ดังนี้

2.1 หมวดธุรการ มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานธุรการและงานสารบรรณ งานประชุม งานกำลังพล งานการเงินและพัสดุ ของกองกำกับการ 1 ตลอดจนจนอำนวยการ กำกับการ และงานที่ไม่ได้ระบุว่าเป็นหน้าที่ของงานใดในกองกำกับการ 1 รวมทั้งงานอื่นๆ ที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

2.2 งานสืบสวน มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานสืบสวน และปราบปราม จับกุม ผู้กระทำความผิดอาญาต่างๆ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับความผิดอาญาต่างๆ เฉพาะผู้เสียหายที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศหรือชาวต่างประเทศที่พำนักอยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว โดยไม่มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

2.3 สถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 มีหน้าที่ความรับผิดชอบเช่นเดียวกับ กองกำกับการ 1 ในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 1 – 3

2.4 สถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 มีหน้าที่ความรับผิดชอบเช่นเดียวกับ กองกำกับการ 1 ในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 4 – 6

2.5 สถานีตำรวจท่องเที่ยว 3 มีหน้าที่ความรับผิดชอบเช่นเดียวกับ กองกำกับการ 1 ในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 7 – 9

2.6 สถานีตำรวจท่องเที่ยว 4 (ท่าอากาศยานกรุงเทพ) มีหน้าที่ความรับผิดชอบเช่นเดียวกับกองกำกับการ 1 ในเขตพื้นที่ท่าอากาศยานกรุงเทพ

2.7 สถานีตำรวจท่องเที่ยว 5 (ศูนย์วิทยุ) มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานวิทยุสื่อสารของกองกำกับการ 1 โดยปฏิบัติหน้าที่เป็นศูนย์ควบคุม และสั่งการทางวิทยุสื่อสาร โทรศัพท์ โทรสาร ทั้งภายในและภายนอกหน่วย การรายงาน เหตุการณ์ เหตุพิเศษ ทางวิทยุสื่อสาร โทรศัพท์ โทรสาร งานรักษาความปลอดภัยสถานที่กองกำกับการ 1 และงานอื่นๆ ที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

4. กองกำกับการ 2 – 5 มีหน้าที่รับผิดชอบ งานบริการ ช่วยเหลือ อำนาจความสะดวกให้ ความปลอดภัย ค้ำครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ การ สืบสวน การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธร ภาค 1- 9 ติดตามประสานงานปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานขององค์กร หรือ หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง และงานอื่นๆ ที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ซึ่งมีพื้นที่รับผิดชอบทั่วประเทศ

วิสัยทัศน์ พันธกิจ และยุทธศาสตร์ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว (ม.ป.ป.: 32-34) ได้กล่าวถึงวิสัยทัศน์ พันธกิจ และ ยุทธศาสตร์ ของกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวไว้ดังนี้

วิสัยทัศน์ รักษาดูแลแหล่งท่องเที่ยว ให้บริการด้วยไมตรีจิต รักษาความปลอดภัยอย่าง มีคุณภาพมาตรฐาน พร้อมจัดสิ้นแก่งลือกกลางเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว เพื่อรักษาไว้ซึ่งชื่อ เสียงของชาวไทยจนเป็นปัจจัยส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวอยากกลับมาเที่ยวใหม่ และทำให้ไทยเป็น ศูนย์กลางการท่องเที่ยวและมีรายได้หลักสู่ระบบเศรษฐกิจจนเป็นมรดกตกทอดถึงลูกหลานไทย ต่อไป

พันธกิจ

1. สร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้นักท่องเที่ยว
2. สร้างความพึงพอใจในการบริการและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว
3. จัดปัญหาการหลอกลวงเอารัดเอาเปรียบ และคุ้มครองผลประโยชน์ให้นักท่องเที่ยว
4. จัดปัญหาการทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมไร้ระเบียบ จนเป็นที่พึงพอใจของ นักท่องเที่ยว
5. ปกป้องและคุ้มครองอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มิให้ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรม

6. สร้างความร่วมมือที่ีระหว่างองค์กรที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในและนอกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับองค์กรตำรวจ หรือหน่วยบังคับใช้กฎหมายทั้งในและต่างประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการคุ้มครองผลประโยชน์ของนักท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ การเพิ่มประสิทธิภาพด้านการรักษาความปลอดภัย และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวกำหนดกลยุทธ์ไว้ 3 กลยุทธ์ ดังต่อไปนี้

กลยุทธ์ที่ 1 การเพิ่มศักยภาพ และรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนคุ้มครองผลประโยชน์นักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 การเพิ่มศักยภาพในการให้บริการนักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 3 สร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวเดินทางกลับมาท่องเที่ยวอีก

นอกจากนี้ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวยังต้องปฏิบัติงานภายใต้แผนยุทธศาสตร์ กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง พ.ศ. 2547-2551 โดยใช้ระบบการบริหารเชิงบูรณาการ ทั้งด้านกำลังพล วัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ในการปฏิบัติการกิจ และได้มอบหมายให้กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวเป็นหน่วยรับผิดชอบหลัก ได้แก่

1. แผนงานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เพื่อป้องกันและปราบปรามขบวนการค้ามนุษย์ และการละเมิดทางเพศ ให้ความคุ้มครองสิทธิเด็กและสตรี การล่วงละเมิดทางเพศเด็ก และการบังคับค้าประเวณี และเป็นการป้องกันมิให้มีการคุกคามทางด้านสิทธิ และเสรีภาพของประชาชน โดยร่วมกับกองปราบปราม

2. แผนงานการจราจรและการท่องเที่ยว เพื่อแก้ปัญหาการจราจรที่เกิดจาก ความเสี่ยงจากสภาพถนนและการคับคั่งของปริมาณรถ ทำให้การเคลื่อนไหวของกระแสจราจร มีความสะดวกคล่องตัว ตลอดจนให้ความคุ้มครองดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนและนักท่องเที่ยว ให้ความรู้สึกรอบอุ้มใจที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ดูแลเอาใจใส่ เกิดภาพลักษณ์ที่ดีอันเป็นการส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศ เพื่อเสริม สร้างรายได้ที่สำคัญให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยต่อไป

มาตรการป้องกันเหตุและลดจำนวนผู้เสียหายชาวต่างชาติ

1. เมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต้องประสบปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและปัญหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ให้แจ้งที่ “ศูนย์ปฏิบัติการควบคุมสั่งการ การรับแจ้งเหตุ และให้บริการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว” หมายเลขโทรศัพท์ 1155 โดยจะมีเจ้าหน้าที่คอยรับแจ้งเหตุ และให้บริการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ทำหน้าที่ประสานงาน และควบคุมให้กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจท่องเที่ยวในพื้นที่เข้าระงับเหตุและให้การช่วยเหลือนักท่องเที่ยวได้ทันที หรือมาตรการและแนวทางดำเนินการดูแลด้านความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว
2. นักท่องเที่ยวสามารถเข้าแจ้งเหตุหรือขอความช่วยเหลือต่อตำรวจท่องเที่ยวได้ ณ ที่ทำการสถานีตำรวจท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยจะมีเจ้าหน้าที่คอยรับแจ้งเหตุและอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว หรือ
3. นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศสามารถแจ้งเหตุหรือร้องขอความช่วยเหลือจากตำรวจท่องเที่ยว ทั้งสายตรวจรถยนต์ รถจักรยานยนต์ และสายตรวจเดินเท้า ที่ออกตรวจตราดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทั่วประเทศ
4. นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศสามารถแจ้งเหตุหรือขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่
5. หากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีความประสงค์ที่จะแจ้งความร้องทุกข์คดี ตำรวจท่องเที่ยวจะนำนักท่องเที่ยวไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ณ สถานีตำรวจท้องที่ โดยที่ตำรวจท่องเที่ยวจะทำหน้าที่เป็นล่ามแปลให้กับพนักงานสอบสวนในคดี
6. หากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีความประสงค์จะขอรับเอกสารหลักฐาน ในกรณีทรัพย์สินสูญหาย ตำรวจท่องเที่ยวจะดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นและพิจารณาออกเอกสารหลักฐานให้แก่นักท่องเที่ยว หากเป็นกรณีลักทรัพย์จะดำเนินการส่งสถานีท้องที่ที่รับผิดชอบ

7. ดำรงท่งที่วจะแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดกับนักท่งที่วชาวต่างประเทศโดยการแจ้งข้อมูล การเข้าปองกันเหตุ ระงับเหตุหรือการให้ความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน โดยการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและหากพบมีการกระทำผิดจะมีการจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมายทันที

มาตรการปราบปรามจับกุมบุคคลที่เป็นภัยต่อนักท่งที่ว

1. เมื่อนักท่งที่วชาวต่างประเทศเข้าแจ้งเหตุหรือแจ้งความร้องทุกข์ต่อนักงานสอบสวนในท่งที่แล้ว ดำรงท่งที่วจะจัดชุดสืบสวนออกสืบสวนหาข่าว และดำเนินการจับกุมผู้ที่กระทำผิดต่อนักท่งที่ว ไม่ว่าผู้ต้องหาจะเป็นชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ โดยการประสานการปฏิบัติกับชุดสืบสวนในพื้นที่

2. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวน ออกสืบสวนหาข่าวบุคคลหรือกลุ่มบุคคล กลุ่มแก๊งมิจาชีพ ทั้งที่เป็นชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ ที่มีพฤติกรรมกระทำผิดต่อนักท่งที่ว โดยเฉพาะการปราบปรามท้วงที่มีราคาต่ำกว่าปกติ (ท้วงศูนย์เหรียญและอัญมณี) หรือที่มีลักษณะเป็นอาชญากรรมข้ามชาติ เมื่อพบหลักฐานการทำความผิด จะดำเนินการจับกุมและนำส่งพนักงานสอบสวนในพื้นที่เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

3. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ดำรงชุดสืบสวน ออกสืบสวน ปราบปราม จับกุมการกระทำผิดตาม พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

4. จัดกำลังเจ้าหน้าที่ดำรงออกปราบปราม จับกุมผู้ที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ นักท่งที่วในพื้นที่แหล่งท่งที่วทั่วประเทศ

5. จัดระดมเจ้าหน้าที่ดำรงในสังกัด และดำรงในสังกัดกองบัญชาการดำรงสอบสวนกลาง และดำรงท่งที่ เข้าระดมกวาดล้างอาชญากรรมที่อาจจะเกิดกับนักท่งที่วในพื้นที่แหล่งท่งที่วในช่วงเทศกาล ประเพณี และมหกรรมนานาชาติต่างๆ ในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ

มาตรการให้บริการ อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

1. จัดเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 8 ภาษาเข้าประจำ “ศูนย์ปฏิบัติการควบคุมสั่งการ การรับแจ้งเหตุ และให้บริการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว” (ศูนย์ 1155) สำหรับคอยให้บริการและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเมื่อมีปัญหาตลอดเวลา 24 ชั่วโมง
2. จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจออกให้บริการ อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทั่วประเทศ
3. จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมรถยนต์วิเทศ อำนวยความสะดวกด้านการจราจรให้แก่พระราชอาคันตุกะ ผู้นำประเทศ บุคคลสำคัญ หรือแขกของรัฐบาลและหน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษาต่างๆ ที่เดินทางไปพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ
4. จัดอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ โดยร่วมกับหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน ดำเนินการ โดยปลูกจิตสำนึกให้ “ต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยจิตไมตรี จะช่วยเศรษฐกิจไทย ร่วมใจตำรวจท่องเที่ยว” ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ทั่วประเทศ
5. จัดอบรมบุคลากรในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเครือข่ายที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐและเอกชน ในทุกพื้นที่ เพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการดูแลรักษาความปลอดภัย ให้บริการและอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ
6. จัดระดมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทั้งเครือข่าย เพื่อรวมพลังในการให้บริการ อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

มาตรการจัดระเบียบและดูแลแหล่งท่องเที่ยว

1. ดำเนินการสำรวจพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยประสานข้อมูลกับหน่วยงานต่างๆ อาทิ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเพื่อจัดทำระบบฐานข้อมูลด้านการท่องเที่ยว

2. จัดทำแผนงานด้านการจัดระเบียบและดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว โดยบูรณาการร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง และตำรวจในพื้นที่
3. จัดฝึกอบรมให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการและประชาชนในพื้นที่ โดยร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อปลูกจิตสำนึกให้รักษาแหล่งท่องเที่ยว และคอยดูแลมิให้ถูกทำลาย
4. จัดกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว โดยส่งเสริมให้ผู้ประกอบการและประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมดำเนินงาน เพื่อเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่
5. จัดประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ผู้นำชุมชนหรือผู้แทนภาคประชาชนในพื้นที่ เพื่อระดมความคิดเห็นและแสวงหาแนวทางเพื่อการจัดการกับแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่

มาตรการเฝ้าระวังป้องกันการหลอกลวงเอาเปรียบนักท่องเที่ยว

1. ดำเนินการสำรวจข้อมูลของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว มัคคุเทศก์ ผู้ประกอบการขายอัญมณีและของที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว โดยประสานข้อมูลกับหน่วยงานต่างๆ
2. ดำเนินมาตรการแจ้งเตือน โดยการจัดกำลังเจ้าหน้าที่ออกแจกแผ่นพับ แผ่นปลิว เพื่อประชาสัมพันธ์แจ้งเตือนและแจ้งราคามาตรฐานกลางให้แก่นักท่องเที่ยว
3. ดำเนินมาตรการเฝ้าระวัง โดยจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจออกสืบสวนหาข่าว และกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมตั้งต้นหลอกลวงนักท่องเที่ยว โดยได้จัดทำบัญชีเฝ้าระวังกับกลุ่มบุคคลดังกล่าวไว้ หากปรากฏหลักฐานว่ามีการกระทำที่เข้าข่ายเป็นผู้มีอิทธิพลจะดำเนินการขึ้นบัญชีเป็น ผู้มีอิทธิพล เพื่อดำเนินการตามมาตรการปราบปรามต่อไป
4. ดำเนินการกวดขัน ตรวจค้นบริษัททัวร์ ร้านค้าอัญมณี ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมตั้งต้นหลอกลวงนักท่องเที่ยว โดยใช้มาตรการทางกฎหมายทุกฉบับเข้าดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยบูรณาการกับหน่วยงานต่างๆ เช่น

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กระทรวงแรงงาน กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค กรมสรรพากร ฯลฯ

5. ดำเนินมาตรการจัดระเบียบและสร้างพลังความช่วยเหลือจากผู้ประกอบการดี โดยร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ หรือสถาบันบันเทิงที่มีการลักลอบเปิดการแสดงโชว์ลามก เพื่อลดแรงจูงใจในการกระทำความผิด และตัดวงจรค่าน้ำ (Commission) ทำให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยปลอดจากการต้มตุ๋นหลอกลวงเอาเปรียบนักท่องเที่ยว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นที่เจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวต้องมีความรู้และความเข้าใจเป็นอย่างดีในมาตรการแต่ละประเด็น เพื่อให้ผลการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นไปตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ และยุทธศาสตร์ของกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุศกร (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่องการยอมรับบทบาททางการบังคับบัญชา และรูปแบบพฤติกรรมผู้นำทางการบริหารของข้าราชการทหารหญิง จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นข้าราชการกองบัญชาการทหารสูงสุด จำนวน 250 คน พบว่า ตัวแปรปัจจัยภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจ เรื่องเพศ ที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชา และ พฤติกรรมทางการบริหารของข้าราชการทหารหญิง ตัวแปรอื่น คือ อายุ ระดับการศึกษา ระดับชั้นยศ และอายุราชการ ไม่พบว่ามีสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชา และพฤติกรรมทางการบริหารของข้าราชการทหารหญิง นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบพฤติกรรมผู้นำทางการบริหารของข้าราชการหญิงมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชา และพฤติกรรมผู้นำทางการบริหารของ ข้าราชการทหารหญิง

ปราณี (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบจากการที่ผู้หญิงสวมบทบาท ผู้บังคับบัญชา ต่อผู้ชายที่อยู่ใต้บังคับบัญชา จากการสอบถามในกลุ่มข้าราชการและพนักงานบริษัทเอกชนที่มีผู้หญิงเป็นผู้บังคับบัญชาสั่งงานโดยตรง ผลการวิจัยพบว่า ทักษะติดต่อผู้บังคับบัญชามีระหว่าง

เพศชายและหญิงนั้น เพศชายจะมีทัศนคติทางลบมากกว่าเพศหญิง ส่วนในด้านระยะเวลาการทำงานกลุ่มที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้หญิงที่นานกว่า จะมีทัศนคติในทางลบ และมีการยอมรับต่อการบังคับบัญชาของผู้หญิงต่ำกว่ากลุ่มอื่น

ระวีวรรณ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของสตรีไทยของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา พบว่า ตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของสตรีไทย ทั้งด้านครอบครัวและสังคม ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของสตรีไทยด้านครอบครัวเพียงด้านเดียว คือ รายได้ของครอบครัว ภูมิฐานะ และคณะวิชาที่ศึกษา

จิตาภา (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่อง โอกาสความก้าวหน้าของข้าราชการสตรี ในระบบราชการไทย ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ใช้กลุ่มตัวอย่างจากข้าราชการสตรีของสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พบว่า อายุ สถานภาพการสมรส ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ภาระภายในครอบครัว สถานที่ของการไปปฏิบัติงาน ไม่ก่อให้เกิดความแตกต่างเรื่องโอกาสความก้าวหน้าของข้าราชการสตรี แต่ระดับการศึกษา ลักษณะงานที่ปฏิบัติ ทัศนคติเกี่ยวกับการยอมรับความสามารถของสตรี และความสามารถในการปฏิบัติงานมีผลต่อโอกาสก้าวหน้าแตกต่างกัน โดยส่วนรวมโอกาสความก้าวหน้าของข้าราชการสตรีมีโอกาสน้ำหนักระดับปานกลาง

นันทนา (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่องการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและหน้าที่ความรับผิดชอบของปลัดอำเภอสตรีโดยศึกษาเฉพาะกรณีของข้าราชการฝ่ายปกครอง พบว่าในด้านความสัมพันธ์ระหว่างสภาพภูมิหลังของข้าราชการฝ่ายปกครองกับการยอมรับในบทบาทของปลัดอำเภอสตรีนั้น เพศ อายุ อายุราชการ และระดับตำแหน่ง ไม่มีผลทำให้การยอมรับแตกต่างกัน มีเพียงระดับการศึกษาเท่านั้น ที่มีผลต่อระดับของการยอมรับที่แตกต่างกันของข้าราชการฝ่ายปกครอง

ศุภวรรณ (2539) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม ที่มีต่อพนักงานสอบสวนหญิงในจังหวัดเชียงใหม่จากกลุ่มของผู้พิพากษา อัยการ ข้าราชการตำรวจระดับ พ.ต.ต. - พ.ต.ท. และกลุ่ม ร.ต.ต.- ร.ต.อ. ผลการศึกษาพบว่า การที่จะมีสตรีเป็นพนักงานสอบสวนในคดีที่เกี่ยวกับสตรี เด็ก และครอบครัวเป็นสิ่งที่ดี เพราะพนักงานสอบสวนหญิงจะมีความเข้าใจ มีความละเอียดอ่อนกว่าพนักงานสอบสวนชาย ซึ่งจะทำให้สตรีเหมาะสมที่จะเป็นพนักงาน

สอบสวนหญิงในคดีดังกล่าวมากกว่าบุรุษ โดยประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าคุณสมบัติของสตรีที่จะดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวนควรมีคุณสมบัติที่ไม่แตกต่างไปจากพนักงานสอบสวนชาย

สุมาลี (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของพนักงานคุมประพฤติต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติสตรี พบว่า พนักงานคุมประพฤติมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า พนักงานคุมประพฤติที่มีอายุ ภูมิฐานะ สถานภาพสมรส อายุราชการและตำแหน่งที่ปฏิบัติงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติสตรีไม่แตกต่างกัน และพนักงานคุมประพฤติที่มีเพศ สาขาวิชาที่จบการศึกษา และความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติสตรีแตกต่างกัน

กัญญสิริ (2540) ได้ทำการศึกษาเรื่องการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชา และศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตร ศึกษาเฉพาะกรณีหน่วยขึ้นตรงต่อกรมตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า

1. การยอมรับบทบาทการบังคับบัญชา และศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตรนั้น พบว่า ข้าราชการตำรวจมีระดับของการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง
2. อายุ สถานภาพ ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง และระดับการศึกษาสูงสุด ไม่มีผลทำให้ระดับของการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาแตกต่างกัน สภาพภูมิหลังของข้าราชการตำรวจมีเพียงเพศ ตำแหน่ง และสังกัดหน่วยงานเท่านั้นที่มีผลทำให้ ระดับการยอมรับแตกต่างกัน
3. เพศ อายุ สถานภาพ ตำแหน่งปัจจุบัน ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง สังกัดหน่วยงาน และระดับการศึกษาสูงสุด ไม่มีผลทำให้ระดับของการยอมรับศักยภาพทางการบริหารแตกต่างกัน
4. การยอมรับบทบาทการบังคับบัญชามีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรงกับการยอมรับศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิง

ฉัตรชนก (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติของข้าราชการตำรวจชายที่มีต่อการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจหญิงชั้นสัญญาบัตร ผลการวิจัยพบว่า ข้าราชการตำรวจชายมีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจหญิงชั้นสัญญาบัตรโดยรวมในระดับปานกลาง ผลการทดสอบ

สมมติฐานพบว่า อายุราชการ สถาบันการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์ของข้าราชการตำรวจชาย ไม่มีผลทำให้เกิดความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของทัศนคติที่มีต่อการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจหญิงชั้นสัญญาบัตร

ศักรินทร์ (2542) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจท่องเที่ยว ในกรุงเทพมหานคร พบว่าการปฏิบัติงานของตำรวจท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครในปีท่องเที่ยว ไทยมีประสิทธิภาพเฉพาะในการปราบปรามอาชญากรรมในกลุ่มคดีความผิดต่อชีวิต ร่างกายและเพศ เท่านั้น ส่วนในกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์ สะเทือนขวัญและความผิดต่อการประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ยัง ไม่มี ประสิทธิภาพในการปราบปรามแต่อย่างใด ทั้งนี้มีสาเหตุเนื่องมาจากความไม่เพียงพอของบุคลากร และงบประมาณเป็นหลัก ซึ่งส่งผลกระทบทำให้การปราบปรามอาชญากรรมในกลุ่มคดี ความผิดดังกล่าวไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

มนตรี (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของสตรีในองค์การบริหารส่วนตำบล: ศึกษากรณีองค์การบริหารส่วนตำบลของจังหวัดชลบุรีและจังหวัดระยอง พบว่าความคิดเห็นที่มีต่อ สถานภาพสตรี การมีส่วนร่วมของสตรีในองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับมากผลการ ทดสอบสมมติฐาน พบว่าความเข้าใจบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล การส่งเสริม สนับสนุนจากส่วนราชการ ระดับการพัฒนาของจังหวัด ประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมขององค์การ บริหารส่วนตำบล มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของสตรีในองค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนอายุ อาชีพ รายได้ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ระดับชั้นขององค์การบริหารส่วนตำบล ระยะเวลาที่ทำงานอยู่ ในองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของสตรีในองค์การบริหารส่วน ตำบล

หุทัย (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การยอมรับบทบาทของสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร หญิง โดยข้าราชการกรุงเทพมหานคร พบว่าการยอมรับบทบาทของสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ และทัศนคติต่อ สตรีมีความสัมพันธ์กับการยอมรับบทบาทของสมาชิกสภากรุงเทพมหานครหญิง ส่วนตำแหน่ง และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับการ ยอมรับบทบาทของสมาชิกสภากรุงเทพมหานครหญิง

วิภาดา (2548) ทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อบทบาทสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหญิงในการพัฒนาท้องถิ่นในอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก พบว่า กลุ่มตัวอย่างมี

ความคิดเห็นต่อบทบาทสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหญิงในการพัฒนาท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยต่าง ๆ พบว่า เพศ สถานภาพสมรส รายได้ ไม่ใช่ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อบทบาทสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหญิงในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ตัวแปรที่เหมือนกันคือ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ตำแหน่ง และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ส่วนที่ต่างจากผลงานวิจัยที่ทำการศึกษาคือ การประเมินคุณสมบัติสตรี ประสิทธิภาพการทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวหญิง และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวหญิง โดยนำมากำหนดตัวแปรและกรอบแนวคิดดังต่อไปนี้

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็นตัวแปรอิสระ 5 ตัว ตัวแปรตาม 1 ตัว ได้แก่

ตัวแปรอิสระ

1. อายุ
2. ระดับการศึกษา
3. สถานภาพสมรส
4. รายได้
5. อายุราชการ
6. ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งในกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว
7. ตำแหน่ง
8. การประเมินคุณสมบัติของสตรี
9. ประสิทธิภาพการทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวหญิง
10. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวหญิง

ตัวแปรตาม

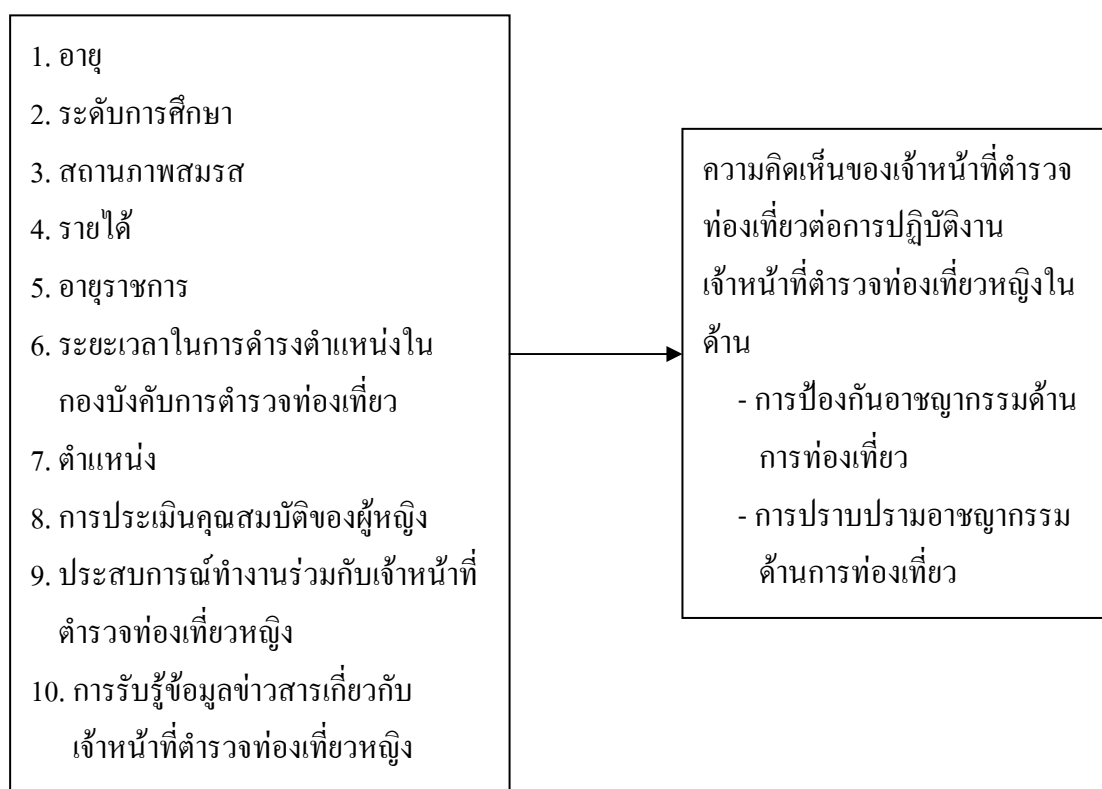
ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ท้องที่เกี่ยวเนื่องในด้าน

- การป้องกันอาชญากรรมด้านการท่องเที่ยว
- การปราบปรามอาชญากรรมด้านการท่องเที่ยว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

1. อายุของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
2. ระดับการศึกษาของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
3. สถานภาพสมรสของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
4. รายได้ของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
5. อายุราชการของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
6. ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งในกองบังคับการตำรวจท้องที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
7. ตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
8. การประเมินคุณสมบัติของสตรีของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ
9. ประสบการณ์ทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่เวฬุ

10. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวหญิงของเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวหญิง